

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum II. Decretalium, Per Triginta Titulos Distributum, In Quo Agitur
De Judiciis, Foro Competenti, Libelli Oblatione, Mutuis petitionibus, ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1708

§. III. An reconventioni sit locus in causa appellationis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73001)

565. Not. 4. si Actori in causa spoliationis à Reo per modum exceptionis opponatur vicissim spoliatio contra Reum ab Actore commissa; excipientem prius audiendum, & exceptione probata, non obligatum iri ad respondendum Actori; ita textus cit. c. 2. ibi: *sed quoniam questio illa fuit ab eisdem nobilibus tantum in modum exceptionis objecta: interloquendo pronunciamus, ut probationes eorum super ipsa exceptione primitus audirentur, & eà probatà legitime, Abbati non cogentur respondere super petitionibus memoratis, donec restituerentur ab ipso: cum spoliatori spoliatus, ante restitutionem non cogatur ullatenus respondere.*

566. Quæres, an Reus probata exceptione, & consequenter Actore ab agendo repulso, sit restituendus in tali casu? Resp. ad hoc dari responsum in dict. c. 2. §. Verum, ibi: *verum spoliatio in modum exceptionis tantum probatà, non est per hoc restitutio faciendâ; quod intellige, non esse faciendam per Judicem imponendo sententialem restitutionem; cum, ut supponit casus, Reus opponendo Actori exceptionem spoliationis ab ipso factæ, nihil petierit (exceptio enim est solum actionis exclusio) Judex autem non tenetur adjudicare petitionem nihil petenti: Dixi per Judicem; nam secus est per Actorem, si velit prosequi suam actionem; nam aliàs in hoc casu propositæ contra illum, ac probatæ spoliationis manet ab agendo suspensus, dum Reo per ipsum restitutio fiat, ut ex ipso textu constat.*

§. III.

An reconventioni sit locus in causa appellationis?

567. **Q**uestio procedit de appellatione judiciali; nam de extrajudiciali affirmat Pirhing, de mutuis petitionibus, numer. 16. quòd in tali casu Judex principaliter adestur; loquendo autem de judiciali, ubi, in prima instantia victus, appellat, suadetur negativâ, nimirum non concedi Victori reconventionem appellantis. 1. ex L. 2. §. 1. ff. Tom. II.

de Judiciis, ibi: ei quoque, qui ipse provocavit, non imponitur necessitas intra tempora provocationis exercenda Roma, vel alio loco, ubi Provocatio exercetur, aliis pulsantibus respondere. 2. ex L. 13. ff. quibus ex causis in possess. eatur, ibi: ad cognitionem Imperatorum à Praside provincia remissus, etsi in ceteris litibus Roma defendere se non cogitur, tamen in provincia defendendus est.

Rationem reddit Bartolus in Authent. & consequenter n. 15. quòd in casu, quo Actor non eligit sponte Judicem, sed quadam necessitate inductus, non possit reconveniri eotam eodem Judice, quem non tam probavit, quàm coactè ei se subjecit, ut cessante ratione cit. L. 14. in causa appellationis, ob necessitatem saltem causativam, ex injuria, quam sibi persuadet appellans illatam per sententiam primam, cessare etiam debeat ejus decisio; quam rationem & sequitur Lanfrancus in Clement. Sape num. 67. de verb. signif.

Magis tamen placet, quam reddit 569. Haunoldus tom. 5. de jure, & just. tr. 3. num. 366. quia Judex appellationis unicè ad hoc eligitur, ut judicet super sententia Judicis in prima instantia, ut eam vel approbet, vel reformet; adeoque, quia causa reconventionis spectaret potius ad Judicem primæ instantiæ, coram quo conveniendus esset appellans extra casum appellationis, ideo Judex appellationis non debet se immiscere. Hanc rationem etiam assignat Gonzalez in c. 1. h. r. num. 10. dicens, reconventioni non esse locum, ubi non est actio; sed coram Judice appellationis non est actio; cum appellans non agat, nec aliquod jus persequatur; sed tantum conquatur de iniquitate sententiæ Judicis à quo.

Dices: si locus est reconventioni 570. etiam coram Judice ordinario; erit ei quoque locus coram Judice appellationis; nam. 1. Judex appellationis est Judex ordinarius; 2. Judex appellationis succedit in locum Judicis à quo per L. Tutor, ff. de Usur. Raynutius, de testa-

testament. 3. quia subrogatum sapit naturam subrogati, L. *si eum*, §. *qui injuriarum*, ff. *si quis cautionibus*; ergo sicut coram Judice à quo, sic coram Judice ad quem, erit locus reconventionis; 4. appellatio reducit causam ad eum statum, in quo fuit tempore litis contestatæ; c. *per tuas*, de appellat. & L. *ita demum*. 10. ff. de Procurat. sed lite contestatâ in causa principali, usque ad iudicii exitum, reconventio habet locum; ergo etiam coram Judice ad quem, seu appellationis.

371. Resp. ad. 1. omnino concedi, locum esse reconventioni etiam coram Judice ordinario, si hic etiam sit competens & capax respectu causæ reconventionalis; sed negari sequelam exindè factam ad Judicem appellationis; nam iste non Judex competens respectu aliarum causarum, quam de quibus ad eum provocatum est; c. *Pastoralis*, de offic. delegati; cum igitur causa reconventionalis coram Judice primæ instantiæ non sit mota, Judex appellationis de illa non est competens, atque adeo de illa cognoscere non potest. Ad. 2. Resp. cum distinctione, & concedo, quod Judex appellationis succedat in locum Judicis ordinarii, seu Judicis à quo, quoad merita causæ, ac ea, quæ in prima instantia sunt deducta; non autem, quoad reliqua; at causâ reconventionis ponitur non deducta in prima instantia; ergo. Idem est de Judice subrogato alteri, ut scilicet possit de illis cognoscere, quæ deducta sunt in instantia Iudicis, cui subrogatus est; ex quo habetur responsio ad. 3. Ad. 4. Resp. verum esse, quod appellatio, quoad ea, quæ deducta sunt in iudicium primæ instantiæ, reducat causam ad eum statum, in quo fuit tempore litis contestatæ; non autem quoad alia, quæ deducta non sunt in iudicium primæ instantiæ; hinc datâ *min. dist. conseq.* ergo reconventio etiam coram Judice appellationis usque ad iudicii exitum habet locum, quoad ea, quæ deducta sunt in iudicium primæ instantiæ, C. quoad alia, N. conseq. Qui enim causam reconventionis lite contestata potuit deducere

in iudicium primæ instantiæ, & non dedit, imputare sibi debet eventum, quod ad hoc non admittatur à Judice appellationis; cum potestas ejus non extendat se, nisi ad ea, de quibus Iudex à quo sententiam tulit, à qua est appellatum; nec enim munus ejus aliud est, quam approbare, vel reprobare iudicatum à Judice inferiore, si hic bene, vel malè judicavit; non autem pronuntiare super alio, de quo nihil pronuntiavit inferior propterea, quod coram se nihil de re illa productum sit.

Neque argumentum bene sumitur à 572. Iudice delegato ad Iudicem appellationis in materia reconventionis. Nam licet jurisdictio delegata sit stricti juris, quoad ea, quæ ex mandato delegantis veniunt; secus tamen est quoad ea, quæ ex legis dispositione. Hinc est, quod Iudex delegatus legitimas exceptiones, & alia, quæ ipso jure veniunt, admittere teneatur, etiam si id expressum non sit, c. *ex parte* 13. c. *prudentiam*, §. *sexta*, de offic. delegati. Unde cum reconventio propter prorogationem à jure inductam admittatur, etiam coram delegato habet locum: at jurisdictio Judicis ad quem, seu appellationis, dispositione juris ad ea solum porrigitur, de quibus egit inferior per sententiam, à qua appellatum est; ergo.

§. IV.

An reconventioni locus sit in causis executivis, & Summariis?

Quid sint causæ Summarie, seu, quæ 573. iudicio summario tractari debent? constat ex dict. à n. 14. Causæ potèd executivæ dicuntur, quæ paratam debent habere executionem; quo posito Pirhing, h. t. n. 16. §. *Quarto*, respondet, in causis executivis non admitti reconventionem quoad hoc, ut *pari passu ambulet cum causa conventionis, & simul tractetur*; bene tamen quoad effectum prorogationis jurisdictionis, ut postea de causa reconventionis cognoscatur coram eodem iudice.

Berlichius apud Haunold. tom. 5. de Ju- 574. re, & Just. tr. 3. n. 371. ad utramque propositam quæstionem respondet affirmative.